

derfor hellere tager en Tiøre op af Lommen for at køre hjem inde i eller oven paa en Sporvogn, end han gaar hjem. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at forbyde det, og den danske Krigsmagt kunde vist staa lige godt, selv om en saadan Mand fik Lov til at gaa ind i eller oven paa en Sporvogn. Saadanne Skærmysler mellem Mandskabet og Befalingsmændene foregaa hvert Aar, og det hændes ikke saa sjældent, at en Mand idømmes Straf for denne Art Forseelser. Det vilde undgaa, hvis man fuldstændig ophævede Væbningen, og uagtet der efter den højtærede Krigsministers Udtalelser, da Lovforslaget sidst var til Forhandling, ikke er stor Grund til at antage, at han har skiftet Mening paa dette Punkt, er det jo dog ikke udelukket, at det kunde ske, og vi kunde derfor have Lyst til at høre, hvordan den højtærede Krigsminister i Aar stiller sig til dette Forslag.

Krigsministeren (Thuxen): Som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, er Forslaget en gammel Bekendt, der har været fremme her baade i Fjor og i Forfjor og maaske ogsaa i tidligere Samlinger. De Argumenter, den ærede Ordfører fremførte i Dag, ere de samme, vi have hørt ved tidligere Lejligheder. De gaa navnlig ud paa, at Øvelserne ere tidsspildende for Mandskabet og ikke ere til nogen væsentlig Nytte. Den Indvending er ogsaa fremkommen, at der er den store Ulighed mellem Væbningsmandskabet og det øvrige Forstærkningsmandskab. Som det ærede Medlem udtalte, er mit Standpunkt i den Sag ogsaa ret kendt. Det ærede Medlem mente, at der næppe var foregaaet nogen Forandring i mit Standpunkt, og det er der heller ikke. Jeg finder mig derfor ikke foranlediget til at komme nærmere ind paa Sagen. Jeg skal blot berøre de sidste Spørgsmaal, som det ærede Medlem kom ind paa, nemlig i Henseende til visse Befalinger, der ere udstedte for Væbningen. Væbningens Chef havde først og fremmest befalet, at det sædvanlige store Madhvil — hvis jeg maa kalde det saaledes — med Udskænkning fra Marketendere skulde falde bort. Det er ganske vist en gammel Skik, men det er paa den anden Side en Uskik og oven i Købet en meget stor Uskik. Thi Følgen var den, at ikke faa af Mandskabet berusede sig i Hviletiden, og at denne tiltrak et stort Publikum udefra, der blandede sig med Væbningsmandskabet. Naar man saa atter skulde have Mandskabet

til Gevær, foregik hele denne Antrædning ikke med den fornødne Ro og Orden. Dette Hvil tjente kun til at bevare Traditionen fra Borgervæbningens Tid og gav Væbningens Øvelser noget Karakteren af en Skovtur med Kone og Børn og gode Venner. Det ærede Medlem omtalte andre Befalinger. Man maa ikke give Væbningens Chef Skyld for andre Befalinger end dem, han i Virkeligheden har givet, og det gælder særlig Befalingen om, at Mandskabet efter endt Øvelse, naar de bære Gevær, ikke maa benytte Sporvogne. Det er en gammel Befaling, den skriver sig allerede fra Halvfjerdserne. Det, man har befalet Mandskabet, er, at det efter endt Øvelse skal begive sig roligt og sømmelig hen ad Gaden til sit Kvarter og ophænge Geværet der, og man vil heller ikke gerne have, at det bevæbnede Mandskab skal søge Kafeer, Øludskænkingssteder og slikt paa Vejen. Man behøver blot at tænke sig, hvorledes Forholdet er for Liniemandskabet. Det føres efter endt Øvelse paa Fælleden til Kaserne. Der efterses Geværet, og det rengøres om nødvendigt og ophænges sammen med den øvrige Armatur, og først derefter kan Mandskabet begive sig ud i Byen, eller hvor de nu ville hen. Det vilde dog se paafaldende ud, om Liniemandskabet efter endt Øvelse stormede ind i Sporvognene for at befordres hjem eller i stort Antal bandede sig om Ølkrusene paa Udskænkingsstederne. Man vilde med Rette paa tale det og sige, det er ikke militær Orden, og man vilde undre sig, hvis de militære Befalingsmænd ikke forbød saadant. Paa samme Maade forlanger man, at Væbningens Mandskab ordentligvis skal gaa hjem i Kvarteret, hænge Geværet op og først senere begive sig ud, hvor de ville. De omtalte Befalinger ere givne ganske simpelt for at opretholde den militære Orden.

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Olsen): Der er efter den ærede Krigsministers Udtalelser ikke stor Udsigt til, at han vil acceptere dette Lovforslag og gøre det til Lov. Men jeg kunde ønske, at Flertallet i denne Sal vilde se paa Kjøbenhavns Væbning som en Uretfærdighed. Vort Forslag har til Formaal at fjerne denne Uretfærdighed, som begaaes mod Kjøbenhavns Befolkning. I det øvrige Land, hvor man har Forstærkningsbataljoner, kender man intet til, at de indkaldes hvert Aar 3 Aar i Træk. Det har derfor sin Interesse at vide, hvorledes dette Ting vil stille sig til Lovforslaget. Vi